

2020. 11. 30. Gyöngyösi Lászlóné, Marika testvérünk biznyságtétele

Kedves Testvérek!

Örömmel és Isten iránti hálával teszem közzé Gyöngyösiné Marika testvérünk alábbi biznyságtételét. Egyrészt láthatjuk belőle, hogy érdemes bizalommal az Úrra hagyni minden dolgunkat. Másrészt együtt adhatunk hálát Istenünk szeretetéért. Zsolt 22,23-26: *„Hadd hirdessem nevedet atyámfainak, és dicsérjelek téged a gyülekezetben. [...] Mert nem veti meg, és nem utálja meg a szegény nyomorúságát; és nem rejti el az ő orcáját előle, és mikor kiált hozzá, meghallgatja. Felőled lesz dicséretem a nagy gyülekezetben”*.

Szeretettel:

Debrecen, 2020. november 30-án,

Apostol Imre

Az idei tanévet új helyen, egy debreceni óvodában kezdtem. Minden óvodai csoportnak két óvodapedagógusa van. Az én kolléganőm – hozzám hasonlóan – új volt az intézményben. A tanévkezdést megelőző értekezleteken objektív okok miatt nem vett részt, az én feladatom volt tájékoztatni őt az ott elhangzottakról. Meg is tettem, de mindent, amit mondtam, megkérdőjelezett, felülbírált. Szerinte semmit nem úgy kellett elvégezni, ahogy mondtam. Megtiltotta, hogy az adminisztrációs munka rám eső részét végezzem. Végül már azt is megszabta volna, hogy mikor étkezhetek vagy mehetek a mosdóba. Ezen felül nagyon durván, tiszteletlenül beszélt velem. Félreértés ne essék: nem voltak extra elvárásaim, de van egy alap az emberek közötti kommunikációban. Minden kollégának arról beszélt, hogy semmittevő, ostoba és összeférhetetlen vagyok.

Nem magyarázkodtam, végeztem a munkám – amennyire hagyta. Isten elé vittem az ügyet. Imre bácsinak is írtam róla, tanácsot és imatámogatást kértem. Egy álmom is volt ezzel kapcsolatban, és egy ének szavaival is felelt az Úr: „Ó, bízd magad e kegyelemre, mely gazdagon árad feléd!”. Több napig nem értettem, milyen összefüggés lehet az ének szavai és a helyzetem között. Végül azon kezdtem gondolkozni, mivel függ össze a Szentírásban a kegyelem. Az alázatosoknak adatik – jutott eszembe.

E felismerés utáni napon az óvodavezető kérdezgetett, milyen a munkakapcsolat a kolléganőm és köztem. Elmondtam röviden, mi a helyzet. Hitte is - nem is. Másnap mindkettőnket elmarasztalt amiatt, hogy nincs elvégezve az adminisztrációs munka. Külön-külön beszélt velünk. Úgy gondoltam, most van az ideje az alázatnak: nem fogok magyarázkodni, csendben végighallgatom. Mikor befejezte a mondandóját, hosszan nézett rám, majd ezt mondta: ”Most már mindent értek, elhiszem, amit mondtál. Köszönöm, hogy meghallgattál. A kolléganőnek egy mondatot sem tudtam elmondani anélkül, hogy közbe ne vágott volna. Ha így viselkedett velem, mint vezetővel, elképzelem, hogyan viselkedett veled.”

Másnap mindkettőnket hívatott és közölte, hogy a kolléganőmet áthelyezi egy hónapra egy másik csoportba, új váltótársam lesz addig. Ezt ő nagyon zokon vette, én örültem, fellélegeztem. Az Úrra bízam, hogy mi lesz a hónap leteltével. Nekem semmi elképzelésem nem volt.

Két hét múlva az óvodavezető közölte, hogy a kolléganőmet elbocsátja. Nagyon humánus módon tette – keresett neki helyet egy másik óvodában. Ezzel véget ért egy viharos fejezet az életemből. Mennyei Atyám védelmezett, Ő munkálkodott, parancsolt – és csend lett. Csodálom őt, a szeretetét, a hatalmát.